

Arrest

nr. 38 791 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 25 januari 2009, verklaart er zich op 30 januari 2009 vluchteling.

1.2. Op 3 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 november 2009 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger, afkomstig uit Tirana. In 1995, op 20-jarige leeftijd, werd u door uw ouders uitgehuwelijkt aan een zekere H.L.(...). U hield echter niet van hem. Hij sloeg u steeds en u had gedwongen betrekkingen met hem. Reeds het eerste jaar zei u hem dat u wilde scheiden, maar dat maakte hem alleen maar kwaad. Na één jaar huwelijk leerde u een zekere G.X. (...) kennen en nog één jaar later begonnen jullie een relatie. U ontmoette hem onder meer

in een park in Tirana wanneer uw echtgenoot uit werken was. Op een gegeven moment wilde u zwanger worden van G.(...) en stopte u met uw voorbehoedsmiddelen. In 2005 was u zwanger van G.(...) en op 19 maart 2006 beviel u van een tweeling. Sindsdien kwam G.(...) ook bij u thuis langs. Op een dag, 20 januari 2009, kwam uw echtgenoot vroeger naar huis en merkte dat G.(...) nog door het raam sprong en in zijn auto wegluchtte. Hij ontstak in woede en dwong u met het mes op de keel te bekennen. Sinds die dag wist hij dat de tweeling zijn kinderen niet waren. Hij reed weg om uw vader en broer te gaan halen en van dat moment maakte u gebruik om wat kleren bijeen te rapen, 8.000 euro van uw echtgenoot te ontfreemden en met uw kinderen in een taxi naar een klein hotel te rijden. U probeerde nog éénmaal G.(...) te telefoneren, maar zijn telefoon was uitgeschakeld. U contacteerde uw neef E.K.(...), aan wie u al eerder uw relatieproblemen had verteld, en hij zocht voor u een smokkelaar. Op 23 januari 2009 rond 22u00 werd u opgepikt door de smokkelaars en werd u in een vrachtwagen geleid. Zonder uit te stappen reden jullie in één stuk tot in Brussel. Hier stapte u uit en een man van Albanese afkomst trof u aan in een station. Hij bracht u onder in een appartement dat u van een Pakistaan huurde en na drie à vier dagen hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanspraak legde u een document neer van de vzw Ulysse waarin uw psychische toestand besproken wordt. U lijdt aan een depressie en volgt daarvoor een behandeling bij een psycholoog en een psychiater en u neemt tevens medicamenten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er dient met name te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt enerzijds van uw identiteit en burgerlijke staat, anderzijds van de mishandelingen die u beweerde te hebben ondergaan door uw echtgenoot. Zo bent u onder meer geopereerd aan uw trommelvlies en gehospitaliseerd na een mislukte zelfmoordpoging. Echter, van geen van deze feiten legt u enig bewijs neer. U verklaarde wel een litteken te hebben achter het linkeroor, maar dit geeft uiteraard geen uitsluitsel over de oorzaken van de ingreep. U verklaarde dat in Albanië er geen documenten worden afgegeven na een hospitalisatie (CGVS p.18-19). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Wat uw identiteit betreft verklaarde u geen identiteitsdocumenten te hebben meegenomen omdat u hals over kop het huis heeft moeten verlaten (CGVS p.7). Toch dacht u er nog aan om 8.000€ van uw man te ontfreemden (CGVS p.13). Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig met de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft gedaan. U verklaarde bij de DVZ dat u een paspoort had in Albanië, maar dat u het bent kwijtgeraakt, dat u een nieuw heeft aangevraagd en dat u uw geboorteakte niet terugkreeg wanneer u het paspoort bent gaan afhalen. U verklaarde eveneens dat u nooit een huwelijksakte of geboorteakten voor de kinderen heeft gehad (DVZ-verklaring vraag 21). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter uw geboortecertificaat, het geboortecertificaat van uw kinderen en een tien jaar oud paspoort in Albanië te hebben laten liggen en nooit iets te hebben ondernomen om het tien jaar oude paspoort te vervangen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u nooit dergelijke verklaring van de DVZ te hebben afgelegd (CGVS p.8-9). Nochtans is deze verklaring u voorgelezen en heeft u die ondertekend.

Tevens hebt u niet aannemelijk gemaakt waarom u deze documenten niet alsnog had/zou kunnen bekomen. U verklaarde geen enkel contact meer te hebben met iemand in Albanië. U verklaarde dat de leden van uw gezin religieuze personen zijn en u gedwongen hebben het huwelijk aan te gaan (CGVS p.6). Gevraagd of u geen contact meer had met uw neef E. (...) die u in vertrouwen had genomen en die u heeft helpen vluchten, antwoordde u dat u wilde voorkomen dat men zou weten waar u zich verborgen hield. Geconfronteerd met de beperkte logica van deze verklaring verklaarde u dat hij gevraagd had geen contact op te nemen. U verklaarde vervolgens alle telefoonnummers te zijn kwijtgeraakt (CGVS p.8). Hieromtrent zijn uw verklaringen echter niet eensluidend: aanvankelijk verklaarde u geen telefoon mee te hebben genomen (CGVS p.8). Later, wanneer u gevraagd werd of u nog contact had gehad met uw partner G.(...), verklaarde u aanvankelijk hem niet meer te hebben opgebeld en vervolgens hem éénmaal te hebben opgebeld, maar dat de telefoon uitgeschakeld stond. Gevraagd waarom u niet nogmaals probeerde verklaarde u achtereenvolgens er op dat moment niet aan te hebben gedacht, geen contact meer te willen omdat u de kinderen voor zichzelf wilde en een blocnote met telefoonnummers te zijn kwijt geraakt. Van een telefoon is op dat moment geen sprake meer. Tevens kunt u niet zeggen waar en op welke manier u deze blocnote bent kwijt geraakt (CGVS p.22-23). Aanvankelijk verklaarde u niet te weten of u deze blocnote in België of Albanië bent kwijtgeraakt (CGVS p.11). Later verklaarde u na enig aandringen dat u bij aankomst in België heeft vastgesteld dat u de blocnote bent kwijtgeraakt (CGVS p.23), wat duidelijk maakt dat u de blocnote niet in België verloren bent. Gelet op deze vaststellingen komt uw geloofwaardigheid ernstig in gedrang.

Een aantal ongerijmdheden en ongeloofwaardigheden brengen uw geloofwaardigheid nog verder in gedrang. Zo verklaarde u dat uw vlucht uit huis zich voordeed op 20 januari in de namiddag (CGVS p.19). Eerder verklaarde u twee nachten in een hotel te hebben geslapen en op 23 januari te zijn vertrokken (CGVS p.9-10). Daar zitten echter drie overnachtingen tussen. Vervolgens zou u in een vrachtwagen zijn gestapt en zonder stoppen naar Brussel zijn gereden alwaar u op 25 januari in de ochtend aankwam (CGVS p.11). U verklaarde te zijn achtergelaten zonder te weten waar u was en te zijn opgepikt door een Albanees die u toevallig op straat aantrof. Hij zou u een huis van een Pakistaan hebben aangewezen om te huren en u gezegd hebben dat u naar "het commissariaat" moest gaan om zich in te schrijven. U verklaarde drie à vier dagen in dat huis te hebben verbleven alvorens u te zijn komen inschrijven (CGVS p.12). Van de Albanees die u hielp, ene P. (...), heeft u sindsdien niets meer gehoord. Dit relaas is zeer ongeloofwaardig. Bovendien stemt deze verklaring weerom niet overeen met de feiten. U heeft op 30 januari asiel aangevraagd. Er zitten dus vijf dagen tussen uw aankomst en het moment dat u asiel heeft aangevraagd. Eveneens verklaarde u dat u zwanger werd door te stoppen met uw voorbehoedsmiddel. U kon echter niet zeggen welk voorbehoedsmiddel u nam. U zei dat het pilletjes waren die u om de week moest innemen (CGVS p.17-18), maar de pil is een voorbehoedsmiddel dat dagelijks moet worden ingenomen. Eveneens is het opvallend dat u ontwijkend antwoordde op de eenvoudige vraag of uw echtgenoot een GSM bezat: u beweerde geen telefoon te hebben thuis en niet te weten of uw echtgenoot een GSM had of niet (CGVS p.20-21).

Hoe dan ook overstijgen de door u aangehaalde problemen het persoonlijke niveau niet. De door u aangehaalde feiten zijn problemen van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. U hebt ook niet aannemelijk gemaakt geen beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten. U verklaarde nooit een gewelddaad tegen u te hebben aangegeven aan de politie, noch bij een organisatie die zich het lot aantrekt van slachtoffers van huiselijk geweld. U verklaarde geen dergelijke organisaties te kennen (CGVS p.20). Nochtans is er volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier in Albanië sinds 2006 een wet van kracht gericht op de bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld. U kunt bescherming krijgen van de burgerlijke rechtbank. Ten einde deze bescherming te bekomen kunt u de politie, de gemeente of het dichtstbijzijnde gezondheidscentrum contacteren. Tevens bestaan er verschillende niet-gouvernementele organisaties die zich het lot van slachtoffers van huiselijk geweld aantrekken. Zo is er in Tirana een vluchthuis. Ook kunt u beroep doen op gratis rechtsbijstand van een pro-deo advocaat. U heeft op geen enkele van deze beschermingsmogelijkheden beroep gedaan. Bijgevolg kan niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het document dat u ter staving van uw asielrelaas neerlegt, een attest van de vzw Ulysse, bespreekt uw mentale toestand en stelt dat u depressief bent, maar is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen i.v.m. uw geloofwaardigheid en de mogelijkheden tot bescherming te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verzoekster vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de genderproblematiek zoals gekend in Albanië, waar veel vrouwen problemen kennen en niet geholpen worden door de overheid in het kader van gedwongen huwelijken, de problematiek van eerwraak, partnergeweld en verkrachting. Daarnaast stelt verzoekster dat in de bestreden beslissing onterecht getwijfeld wordt aan verzoeksters identiteit omdat zij geen paspoort of ander (identiteits)document kon voorleggen, maar dat de bestreden beslissing daarentegen geen enkele twijfel bevat omtrent verzoeksters afkomst uit Albanië en verzoekster de bijstand kreeg van een tolk Albanees die het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mogelijk maakte. Verzoekster stelt verder vast dat in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan op welke mogelijkheden er in concreto zijn voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld in het kader van genderproblematieken om beroep te doen op de autoriteiten of het gerecht en een algemene motivering zonder meer geeft. Ze is dan ook van mening dat er in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vanuit gegaan dat de genderproblematiek het persoonlijk niveau niet overschrijdt. Verzoekster voert verder aan dat in de bestreden beslissing evenmin wordt ingegaan op de ernstige psychologische problematiek, die de wijze van gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beïnvloed gezien zij onder zeer zware medicatie staat die haar denken en herinneringen beïnvloeden.

Met betrekking tot subsidiaire bescherming voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft waarom de subsidiaire bescherming aan verzoekster wordt geweigerd.

3.2. De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden beoordeeld.

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord, zij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees als taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

3.4. Verzoekster legt, hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure, geen begin van bewijs neer omtrent haar identiteit of nationaliteit en geeft hiervoor geen aannemelijke verklaring. Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs bij omtrent haar reisweg en toont derhalve niet aan wanneer zij haar land verlaten heeft en wanneer zij in België is aangekomen. Verzoekster toont bovendien niet aan dat zij ernstige en volhardende pogingen heeft ondernomen om alsnog bewijsstukken te verkrijgen en legt desbetreffend zelfs verscheidene inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot verzoeksters asielrelaas in (RvS, nr. 162.658 van 25 september 2006). De vaststelling dat niet wordt getwijfeld aan haar afkomst uit Albanië volstaat geenszins om verzoekster te ontheffen van haar verantwoordelijkheid om haar identiteit genoegzaam aan te tonen. Verzoekster legde bovendien inconsistente verklaringen af met betrekking tot haar identiteitsdocumenten. Bij de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde zij dat zij in Albanië een paspoort had, het is kwijtgeraakt, een nieuw paspoort heeft aangevraagd en haar geboortakte niet terugkreeg wanneer zij haar paspoort is gaan afhalen en zij nooit een huwelijksakte of geboortekten voor de kinderen heeft gehad. Op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarentegen beweerde zij dat zij haar geboortecertificaat, het geboortecertificaat van haar kinderen en een tien jaar oud paspoort in Albanië heeft laten liggen en nooit iets heeft ondernomen om het tien jaar oude paspoort te vervangen. Verzoekster ontkende tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bepaalde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben afgelegd, hetgeen echter geen afdoende verklaring is om de

vastgestelde inconsistenties te verklaren zoals de bestreden beslissing terecht vaststelde (zie stuk 4, gehoorverslag CGVS 25/09/2009, p. 8-9). Verzoekster heeft de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken) immers na voorlezing in het Albanees voor akkoord ondertekend, waarbij zij uitdrukkelijk bevestigde dat al haar verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekster gaf bovendien tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat zij meende dat de tolk haar goed begreep en dat zij de tolk goed begreep (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25/09/2009, p. 2).

3.5. Een louter algemene verwijzing naar de genderproblematiek in het land van herkomst volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het is immers aan verzoekster om dit in concreto en voor haar individueel geval aannemelijk te maken. Het louter stellen dat in Albanië veel vrouwen problemen kennen en niet geholpen worden door de overheid in het kader van gedwongen huwelijken, eerwraak, partnergeweld en verkrachting is hierbij geenszins afdoende. Zo werd vastgesteld dat verzoekster niet enkel geen begin van bewijs van haar identiteit neerlegt maar dat zij ook met betrekking tot de mogelijkheden tot het bekomen van enig identiteitsdocument, haar reis naar België en de voorbehoedsmiddelen die zij nam, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen aflegt die de geloofwaardigheid van haar relaas ernstig ondermijnen. Verzoekster brengt echter geen elementen naar voor teneinde deze vaststellingen te verklaren of mogelijks te weerleggen. Bovendien legt zij geen enkel begin van bewijs voor van de mishandelingen die zij beweerde door haar echtgenoot te hebben ondergaan.

3.6. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen echter een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.7. Conform artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag is vereist om als vluchteling te worden erkend dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Een asielzoeker moet aldus alle mogelijkheden tot bescherming uitputten, minstens een poging ondernemen om de bescherming van zijn nationale autoriteiten in te roepen, dan wel aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, waar verzoekster aldus in gebreke blijft. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij geen enkele gewelddaad heeft aangegeven aan de politie, noch heeft gemeld bij een organisatie die zich het lot aantrekt van slachtoffers van huiselijk geweld (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25/09/2009, p. 20). Verzoekster beperkt zich in voorliggend verzoekschrift eveneens tot een aantal algemene beweringen, zonder echter in concreto aan te tonen dat de beschermingsmogelijkheden die in de bestreden beslissing worden vermeld op haar niet van toepassing zouden zijn. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, gaat de bestreden beslissing uitvoerig in op de beschermingsmogelijkheden in Albanië, met verwijzing naar objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

3.8. Met verzoekers psychische toestand werd eveneens rekening gehouden, doch er werd geoordeeld dat het door verzoekster neergelegde attest van de vzw Ulysse verzoeksters mentale toestand bespreekt en stelt dat zij depressief is, maar niet van aard is om de vaststellingen i.v.m. verzoeksters geloofwaardigheid en de mogelijkheden tot bescherming te weerleggen. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift nog aanvoert dat de medicatie die zij neemt haar denken en herinneringen beïnvloedt, blijkt uit het neergelegde attest van de vzw Ulysse niet zonder meer dat verzoekster omwille van haar psychische problemen en de medicatie die zij neemt niet in staat zou zijn om een coherent vluchtrelaas weer te geven of dat zij werkelijk aan geheugenstoornissen zou lijden. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch van hem kan worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt.

3.9. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de afwezigheid van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire bescherming niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoekster laat bovendien na in haar verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom zij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster mocht bij haar eerste gehoor niet worden bijgestaan door een advocaat, waardoor er niet voldoende garanties zijn zoals voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, welk de vraagstelling is geweest en welke de antwoorden zijn die werden neergeschreven op de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.12. Noch het indienen van een asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen hebben een jurisdictioneel karakter. De louter administratieve rechtshandelingen met betrekking tot de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM. Deze regels hebben een publiekrechtelijk karakter, terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, *Maaouia v. France*, ECHR 2000-X; RvS 22 mei 2002, nr. 106.741; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.13. Ten overvloede wijst de Raad erop dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestaat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij aldaar een recht van verdediging kan genieten. Bovendien worden de verklaringen die verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken ten behoeve van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegt door een onpartijdige ambtenaar opgesteld, die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven waardoor er als dusdanig wel degelijk de nodige garanties geboden wordt inzake objectiviteit. Verzoekster brengt evenmin elementen naar voor die wijzen op het tegendeel.

Voor zover ontvankelijk, is het tweede middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 februari 2010 door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN